

18 Φεβρουαρίου 1937

Χάινριχ Χίμλερ
Ομιλία για την Ομοφυλοφιλία

**Ομιλία
του Χάινριχ Χίμλερ
προς τους
Αξιωματικούς
των Ομάδων Προστασίας (SS)
για την Ομοφυλοφιλία**

Χάινριχ Χίμμελερ: «Το Ζήτημα της Ομοφυλοφιλίας» 18/02/1937

Όταν ανεβήκαμε στην εξουσία το 1933, ήλθαμε αντιμέτωποι με τις λέσχες ομοφυλοφίλων. Τα καταχωρημένα μέλη έφθαναν τα δύο εκατομμύρια· οι προσεκτικοί υπολογισμοί των αρμόδιων λειτουργών αγγίζουν τα δύο έως και τέσσερα εκατομμύρια ομοφυλοφίλων στη Γερμανία. Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι ήταν τόσοι πολλοί, διότι δεν πιστεύω ότι ήταν πραγματικά ομοφυλόφιλοι όλοι εκείνοι που ανήκαν στις λέσχες. Από την άλλη, βέβαια, είμαι πεπεισμένος ότι δεν ήταν όλοι οι ομοφυλόφιλοι καταχωρημένοι σε αυτές. Τους υπολογίζω λοιπόν σε ένα με δύο εκατομμύρια. Το ένα εκατομμύριο είναι, πραγματικά, ο ελάχιστος αριθμός που θα πρέπει να υποθέσουμε· είναι ο μικρότερος, ο πιο χλιαρός υπολογισμός που μπορεί να ληφθεί υπόψη.

Σας ζητώ να το έχετε αυτό κατά νου. Σύμφωνα με την τελευταία πληθυσμιακή απογραφή, στη Γερμανία έχουμε 67 με 68 εκατομμύρια ανθρώπους, κάτι που σημαίνει, αν υπολογίσουμε κατά προσέγγιση, περίπου 34 εκατομμύρια άνδρες. Συνεπώς, υπάρχουν περίπου 20 εκατομμύρια άνδρες ικανοί για αναπαραγωγή (δηλαδή άνδρες άνω των 16 ετών). Αυτός ο αριθμός δύναται να αποκλίνει κατά ένα εκατομμύριο, μα αυτό δεν αλλάζει κάτι.

Αν υποθέσουμε ότι ισχύει ο αριθμός του ενός με δύο εκατομμύρια ομοφυλόφιλους, είναι ξεκάθαρο ότι περίπου το επτά, το οκτώ έως και το δέκα τοις εκατό του ανδρικού πληθυσμού στη Γερμανία, είναι ομοφυλόφιλοι. Αν παραμείνει έτσι αυτή η κατάσταση, τότε αυτό σημαίνει ότι ο λαός μας θα καταστραφεί από αυτήν τη μάστιγα. Μακροπρόθεσμα, ένας λαός δεν θα καταφέρει να επιβιώσει, από τη στιγμή που η ισορροπία των δύο φύλων, η ισορροπία γενικότερα, διαταράσσεται με αυτόν τον τρόπο.

Επιπροσθέτως, αν αναλογισθείτε το γεγονός, που δεν έχω ακόμη αναφέρει, ότι ο αριθμός των γυναικών θα παραμείνει αμετάβλητος, έχοντας περίπου δύο εκατομμύρια άνδρες λιγότερο – τόσοι έπεσαν στον Πόλεμο – τότε μπορείτε να φανταστείτε ότι ο πελώριος αριθμός των δύο εκατομμυρίων ομοφυλοφίλων και των δύο εκατομμυρίων νεκρών, που μας κάνουν συνολικά τέσσερα εκατομμύρια όντα αποκλεισμένα από τον αριθμό των ικανών ανδρών για αναπαραγωγή, διαταράσσει την ισορροπία των φύλων στη Γερμανία, οδηγώντας στην καταστροφή.

Θα ήθελα να σας επισημάνω μερικές σκέψεις σχετικά με αυτό το ζήτημα: της ομοφυλοφιλίας. **Υπάρχουν ανάμεσα στους ομοφυλόφι-**

λους κάποιοι που ασπάζονται την εξής άποψη: **«Το τι κάνω δεν αφορά κανένα, είναι ένα καθαρά προσωπικό ζήτημα.»** Οτιδήποτε αφορά την αναπαραγωγή του είδους δεν αποτελεί προσωπικό ζήτημα του ατόμου, διότι έχει σημαντική ισχύ επάνω στη ζωή και στον θάνατο του λαού, στο ποια θα είναι η παγκόσμια υπερδύναμη και στο αν θα υπάρξει **«ελβετικοποίηση»**. Ένας λαός που έχει πολλά παιδιά, κατέχει τις προϋποθέσεις να γίνει παγκόσμια υπερδύναμη, να θέσει τις βάσεις για παγκόσμια κυριαρχία. Ένας λαός καλής φυλής, μα με λίγα παιδιά, έχει λάβει το σίγουρο εισιτήριο για τον τάφο, για ασημαντότητα σε πενήντα με εκατό χρόνια, για την κηδεία σε διακόσια και πεντακόσια χρόνια.

Ωστόσο, εκτός από αυτόν τον αριθμητικό υπολογισμό – κι εννοώ τον χλιαρό υπολογισμό – αυτός ο λαός μπορεί να καταστραφεί και από κάτι άλλο. Είμαστε ένα πατριαρχικό κράτος, και με όλα τα ελαττώματα αυτού, θα πρέπει να το διατηρήσουμε ως τέτοιο. Διότι δεν υπάρχει καλύτερος θεσμός από το πατριαρχικό κράτος.

Κατά τον ρου της ιστορίας, όμως, έχουν υπάρξει και κράτη γυναικών. Σίγουρα έχετε ακούσει τη λέξη **«μητριαρχία»**. Υπήρχαν κράτη Αμαζόνων, όχι μόνο στον μύθο, μα και στην πραγματικότητα. Μητριαρχικές δομές υπήρχαν κυρίως στους λαούς της θάλασσας, στους Φρίσιους. Μπορούμε να ακολουθήσουμε τα ίχνη της μητριαρχίας, την ανάδυσή της, μέχρι ακόμη και σήμερα. Δεν αποτελεί απλή σύμπτωση το γεγονός ότι η Ολλανδία, με χαρά, δέχεται να την εξουσιάζει μια βασίλισσα και ότι στην Ολλανδία η γέννηση μιας θυγατέρας – της μελλοντικής βασίλισσας – είναι περισσότερο καλοδεχούμενη από τη γέννηση ενός αγοριού. Αυτό δεν είναι κάτι παράδοξο, μα οφείλεται στα αρχαία ένστικτα των λαών της θάλασσας.

Εδώ και αιώνες, χιλιετίες, οι γερμανικοί λαοί, και ιδιαίτερα οι Γερμανοί, εξουσιάζονται από κράτη ανδρών. Σήμερα, ωστόσο, το κράτος ανδρών βρίσκεται στο σημείο να αυτοκαταστραφεί από την ομοφυλοφιλία. Στον τομέα της διακυβέρνησης, εντοπίζω το βασικό σφάλμα στο εξής:

Είναι γεγονός ότι στο κράτος, στον διοικητικό μηχανισμό του λαού, στον στρατό και σε οτιδήποτε άλλο συνδέεται με τους κρατικούς θεσμούς, όλοι όσοι αποκτούν μια θέση, πέραν της ελλείψεως ανθρωπίνου δυναμικού, το πετυχαίνουν με βάση την αξία τους. Κάποιες φορές, ακόμη και η σπάνια επίτευξη μιας επίσημης θέσης από τον «πρώτο» στις εξετάσεις των δικαστικών λειτουργιών, είναι απλά μια επιλογή βασισμένη στην αξιοκρατία. Σε αυτήν την περίπτωση, η επιλογή γίνεται με βάση την αξία, διότι πρώτα επιλέγεται ο «πρώτος», έπειτα ο «παρ' ολίγον πρώτος», μετά ο «δεύτερος», κ.ο.κ.

Στις κρατικές θέσεις και σε αυτές που αφορούν την οικονομία στις οποίες απασχολούνται γυναίκες, κανένας έντιμος άνδρας δεν θα υποστηρίξει ότι η εν λόγω θέση αποκτήθηκε καθαρά αξιοκρατικά. Είμαστε όλοι άνδρες εδώ, ας είμαστε ειλικρινείς. Θα μπορούσα, λοιπόν, να πω ατάραχα το εξής: τη στιγμή που επιλέγετε μια στενογράφο κι έχετε μπροστά σας δύο υποψήφιες, μια πολύ άσχημη γυναίκα 50 ετών, που δακτυλογραφεί 300 συλλαβές το λεπτό, μια σχεδόν ιδιοφυΐα στον τομέα της, και μια άλλη που είναι 20 ετών, φυλετικά υγιής και όμορφη, η οποία δακτυλογραφεί μονάχα 150 συλλαβές, θα επιλέγατε – και πιστεύω ότι δεν πέφτω έξω – πιθανότατα με βάση το παρουσιαστικό, χρησιμοποιώντας χιλιάδες ηθικές δικαιολογίες, ότι η μία είναι πολύ μεγάλη σε ηλικία, ότι θα αρρώσταινε γρήγορα κτλ., επιλέγοντας, έτσι, την όμορφη εικοσάχρονη υποψήφια που δακτυλογραφεί λιγότερες συλλαβές.

Ε λοιπόν, μπορείτε να γελάσετε, διότι κάτι τέτοιο είναι ακίνδυνο και αποδεικνύεται ανούσιο, διότι εάν είναι όμορφη, τότε σύντομα θα παντρευτεί· εκτός αυτού, η θέση της στενογράφου δεν είναι θέση υψίστης σημασίας για το κράτος· πλέον, έχει κι άλλες να επιλέξει.

Μα από τη στιγμή που αυτή η αρχή, το να μην επιλεγεί δηλαδή κανείς καθαρά με βάση την αξία – κι επιθυμώ να το πω αυτό με πάσα σοβαρότητα – τότε ριζώνει στο κράτος ανδρών μια ερωτική αρχή μεταξύ ανδρός και γυναικός, μια ερωτική αρχή που, όταν υπάρχει από τον έναν άνδρα στον άλλον, είναι η αφετηρία της καταστροφής του κράτους. Θα δώσω ένα παράδειγμα από τη ζωή. Επιθυμώ να δώσω έμφαση σε αυτό που μόλις είπα: από τη ζωή. Σε αυτό το σημείο, θέλω να ανοίξω μια παρένθεση. Αμφιβάλλω αν υπάρχει κάποια άλλη χώρα στην παρούσα, κατοικημένη γη, που έχει αποκτήσει τόσο μεγάλη εμπειρία στο ζήτημα της ομοφυλοφιλίας, των αμβλώσεων, κτλ., όσο εμείς εδώ στη Γερμανία με τη Μυστική Κρατική Αστυνομία. Πιστεύω ότι μπορούμε να μιλούμε πραγματικά σαν οι πιο πεπειραμένοι γνώστες του ζητήματος.

Ο υπουργικός σύμβουλος Χ είναι ομοφυλόφιλος και δεν επιλέγει τους αξιολογητές, τους οποίους χρειάζεται για το κρατικό γραφείο του, με βάση την αρχή της αξίας. Δεν πρόκειται να διαλέξει τον καλύτερο δικηγόρο, δεν θα πει καν ότι ο αξιολογητής Ψ είναι ο καλύτερος δικηγόρος, ότι έχει πάρει καλό βαθμό, ότι εξασκεί το νομικό δίκαιο, και κυρίως, το πιο σημαντικό, ότι φυλετικά δείχνει υγιής και ότι ιδεολογικά βρίσκεται σε τάξη. Όχι, δεν θα επιλέξει έναν προσοντούχο κι ευπαρουσίαστο αξιολογητή, μα θα ψάξει να βρει εκείνον που είναι επίσης ομοφυλόφιλος. Μέσα σε μια αίθουσα, αυτοί οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον με μια ματιά. Αν σε μια χοροεσπερίδα υπάρχουν πεντακόσιοι άνδρες, μέσα σε μισή ώρα θα έχουν διαλέξει εκείνους που έχουν την ίδια προδιάθεση με τους ίδιους. Το πώς συμβαίνει αυτό, εμείς, οι κανονικοί άνθρωποι, δεν μπορούμε να το διανοηθούμε.

Συνεπώς, ο κύριος υπουργικός σύμβουλος θα επιλέξει εκείνον που έχει τη χειρότερη βαθμολογία και που, ιδεολογικά, δεν βρίσκεται σε τάξη. Δεν θα ρωτήσει να μάθει την επίδοσή του, μα θα τον προτείνει στον διευθυντή του υπουργείου για διορισμό. Τον εγκωμιάζει και δικαιολογεί, λεπτομερώς, τη σύστασή του. Ο αξιολογητής έχει πλέον προσληφθεί, διότι ο διευθυντής του υπουργείου δεν θα ζητήσει περισσότερες λεπτομέρειες, ούτε θα εξετάσει πιο προσεκτικά την πρόσληψη, διότι ευθύς εξαρχής, σαν ένας παλαιός κρατικός λειτουργός, θα θεωρήσει δεδομένο ότι η σύσταση του συμβούλου είναι βασισμένη στην αξιοκρατία. Η ιδέα ότι ο αξιολογητής έχει συσταθεί χάρη στην ομοιότητα της ερωτικής του προδιάθεσης, ούτε που το σκέφτεται ο νους του κανονικού ανδρός.

Μα αυτό δεν σταματάει με αυτούς τους δύο, διότι ο αξιολογητής, που είναι πλέον ένας κρατικός λειτουργός, θα συνεχίσει έχοντας κατά νου την ίδια αρχή. Αν σε ένα κράτος ανδρών υπάρχει ένας άνδρας με τέτοια προδιάθεση, σε οιαδήποτε θέση εξουσίας, τότε να είστε σίγουροι ότι θα βρείτε τρεις, τέσσερις, οχτώ, δέκα ή ακόμη περισσότερους άνδρες με όμοια προδιάθεση· διότι ο ένας φέρνει τον άλλον, και προσέξτε αν βρεθούν ένας ή δύο κανονικοί άνδρες ανάμεσά τους· ουσιαστικά, είναι καταδικασμένοι, μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, μα θα καταστραφούν. Θα σας δώσω το παράδειγμα ενός συντρόφου από αυτόν εδώ τον κύκλο, κάτι που συνέβη στον ίδιο. Ο 44-Αντιστράτηγος φον Βόιρς βρισκόταν στη Σιλεσία τη στιγμή της κόντρας του με τον ομοφυλόφιλο SA-Υποστράτηγο Χάινες και τον ομοφυλόφιλο Γκάουλαϊτερ και Κυβερνήτη Μπρούκνερ. Από τη στιγμή που ήταν ο άνδρας που αναστάτωνε αυτήν τη θαυμασία συγχωρδία, τέθηκε υπό διωγμό, όχι επειδή, όπως ελέχθη, «δεν είναι σαν κι εμάς», μα για ηθικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς – Εθνικοσοσιαλιστικούς – λόγους.

Η ομοφυλοφιλία, συνεπώς, υπονομεύει κάθε αξιοκρατία στο κράτος, κάθε βάση για αξιοκρατία και καταστρέφει το κράτος από τις ρίζες του. Και όχι μόνον αυτά: ο ομοφυλόφιλος είναι ένας πέρα για πέρα ψυχικά άρρωστος άνθρωπος. Είναι μαλθακός, είναι, σε κάθε κρίσιμη υπόθεση, ένας δειλός. Πιστεύω ότι στον πόλεμο, εδώ κι εκεί, μπορεί να είναι γενναίος· στα ζητήματα όμως που απαιτούν το δημόσιο θάρρος, είναι ο πιο δειλός που υπάρχει.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ομοφυλόφιλος είναι ένας παθολογικός ψεύτης. Δεν ψεύδεται – για να πάρουμε ένα ακραίο παράδειγμα – όπως ο Ιησούιτης. Ο Ιησούιτης ψεύδεται για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Λέει κάτι με ακτινοβόλο χαμόγελο και γνωρίζει ότι σε εξαπατά. Έχει μια ηθική βάση: το κάνει υπέρ της δόξας του Θεού· *majorum dei gloriam*. Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Υπάρχει μια ολόκληρη ηθική φιλοσοφία, ένα ηθικό δόγμα, που αναπτύχθηκε από τον «ιερό» Ιγνάτιο Λογιόλα.

Ως εκ τούτου, ο Ιησούιτης ψεύδεται και το γνωρίζει· δεν ξεχνάει ούτε στιγμή ότι ψεύδεται. Ο ομοφυλόφιλος, από την άλλη, ψεύδεται και πιστεύει το ίδιο του το ψέμα. Αν ρωτήσετε έναν ομοφυλόφιλο σχετικά με κάτι: π.χ. «Έχεις κάνει αυτό;» – η απάντηση θα είναι: «Όχι». Γνωρίζω διάφορες περιπτώσεις. Σε μία από αυτές, ένας ομοφυλόφιλος, τον οποίο ανακρίναμε, είπε τα εξής: «Το ορκίζομαι, με τον ιερό μου όρκο, στην τιμή της μητέρας μου, αλλιώς, εάν αυτό δεν είναι αλήθεια, να πέσω αμέσως εδώ, νεκρός.» Όταν μετά από τρία λεπτά του παρουσιάσαμε τα αποδεικτικά μας στοιχεία, τότε τον ρωτήσαμε: «Συγγνώμη, κι αυτά εδώ;» – τότε εκείνος, δυστυχώς, δεν γκρεμίστηκε, μα συνέχιζε να αναπνέει.

Στην αρχή, δεν μπορούσα να το καταλάβω αυτό με τίποτα. Κατά τη διάρκεια των ετών 1933-1934, προσεγγίσαμε αυτά τα ζητήματα σαν

ανίδεοι βλάκες, διότι αυτός ήταν και είναι ένας κόσμος που σε έναν κανονικό άνδρα είναι τόσο αλλόκοτος, που δεν μπορεί καν να τον φανταστεί. Ο υποστράτηγος Χάιντριχ κι εγώ, μαζί με μερικούς άλλους, έπρεπε να μάθουμε πραγματικά το πεδίο του ζητήματος, και μονάχα μετά από δυσάρεστες εμπειρίες. Στην αρχή, αναρωτιόμουν μήπως οι τύποι ψεύδονταν. Σήμερα, μου είναι ξεκάθαρο ότι δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Πλέον, ούτε που σκέφτομαι να ρωτήσω έναν ομοφυλόφιλο: «Μου δίνεις τον λόγο σου;» – Δεν το κάνω, διότι γνωρίζω ότι θα λάβω ψεύτικη υπόσχεση. Τη στιγμή που λέει κάτι με δάκρυα στα μάτια, ο ομοφυλόφιλος είναι πεπεισμένος ότι αυτό που θα πει είναι αληθές. Σύμφωνα με την πείρα μου, η ομοφυλοφιλία οδηγεί σε μια σχεδόν απόλυτη, θα έλεγα, νοητική ανικανότητα και τρέλα.

Ο ομοφυλόφιλος είναι, βεβαίως, ο πιο κατάλληλος για κάθε είδους εκβιασμό: πρώτον επειδή ο ίδιος είναι μια παραβατική φύση, δεύτερον επειδή είναι ένας μαλθακός τύπος και τρίτον επειδή στερείται θέλησης και σθένους.

Επιπλέον, ο ομοφυλόφιλος – και θα σας πω λίγα πράγματα σχετικά με αυτό – έχει μια αχόρταγη επιθυμία για επικοινωνία σε όλους τους τομείς, και ιδιαίτερα στον ερωτικό. Εκείνος που πιάνεται, συνήθως ομολογεί ανεξέλεγκτα όλα τα ονόματα που γνωρίζει. Μιλώντας από τη δική τους οπτική γωνία, δεν υπάρχει καμία πίστη στην αγάπη του ανδρός προς τον άνδρα, όπως υπάρχει, από την άλλη, πίστη μεταξύ ανδρών. Οι ομοφυλόφιλοι προσποιούνται ότι αγαπούν ο ένας τον άλλον. Ο ομοφυλόφιλος ομολογεί τα πάντα, ασυγκράτητα, και το κάνει αυτό με την ελπίδα ότι ίσως σώσει το τομάρι του.

Θα πρέπει να γίνουμε ξεκάθαροι σχετικά με αυτό το ζήτημα: εάν συνεχιστεί αυτή η διαστροφή στη Γερμανία, χωρίς να μπορέσουμε να την καταπολεμήσουμε, τότε αυτό θα σημαίνει το τέλος της Γερμανίας, το τέλος του γερμανικού κόσμου. Δυστυχώς, δεν είναι όσο εύκολο όσο ήταν για τους προγόνους μας. Γι' αυτούς, αυτές οι λίγες, ξεχωριστές περιπτώσεις ανήκαν σε ένα αφύσικο είδος ανθρώπων. Ο ομοφυλόφιλος, που ονομαζόταν «Ούρνινγκ», πνιγόταν στον βάλτο. Οι κύριοι καθηγητές που βρίσκουν τα σώματα στους βάλτους, δεν δείχνουν να καταλαβαίνουν ότι στις ενενήντα από τις εκατό περιπτώσεις έχουν να κάνουν με έναν ομοφυλόφιλο, τον οποίο οι πρόγονοί μας είχαν προηγουμένως πνίξει στον βάλτο, με τα ρούχα και τα πράγματά του. Αυτό δεν ήταν μια τιμωρία, μα απλά η εξάλειψη ενός ανώμαλου βίου. Κι αυτός ο βίος έπρεπε να εξαλειφθεί, όπως ακριβώς ξεριζώνουμε τις τσουκνίδες όταν τις ρίχνουμε σε έναν σωρό, καίγοντάς τες. Δεν υπήρχε αίσθημα εκδίκησης· ο εν λόγω άνθρωπος έπρεπε απλά να φύγει.

Αυτά συνέβαιναν με τους προγόνους μας. Όσον αφορά εμάς, οφείλω να ομολογήσω ότι, δυστυχώς, κάτι τέτοιο δεν είναι πια εφικτό. Μέσα στο πλαίσιο των 44, θα επιθυμούσα να εξηγήσω με σαφήνεια τα εξής:

Θέλω να δώσετε έμφαση στο γεγονός ότι ξέρω πολύ καλά τι λέω. Είναι αυτονόητο ότι αυτά που θα πω δεν προορίζονται για τις συναθροίσεις σας με τους Καθοδηγητές, μα μπορείτε, εσείς οι ίδιοι, να τα επαναλάβετε με προφορικό τρόπο, σε προσωπικές συζητήσεις με το ένα ή το άλλο άτομο:

Στα 44, σήμερα, έχουμε σχεδόν ένα κρούσμα ομοφυλοφιλίας τον μήνα. Σε όλα τα 44, μέσα σε έναν ολόκληρο χρόνο, συμβαίνουν περίπου οχτώ με δέκα κρούσματα. Πλέον, έχω αποφασίσει το εξής: ολοφάνερα, και σε κάθε περίπτωση, αυτοί οι άνθρωποι θα εξευτελίζονται δημοσίως, θα εξοβελίζονται και θα παραδίνονται στα δικαστήρια. Με την ολοκλήρωση της τιμωρίας που θα έχει επιβάλλει το δικαστήριο, με διαταγή μου, θα μεταφέρονται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Αν προσπαθήσουν να αποδράσουν, θα τουφεκίζονται. Επίσης, θα το καταστήσω αυτό γνωστό, κατ' εντολήν, στη μονάδα στην οποία ανήκε το εν λόγω άτομο. Ευελπιστώ ότι με αυτόν τον τρόπο θα απομακρυνθούν τα άτομα τέτοιου είδους από τα 44, μέχρι και τον τελευταίο, ούτως ώστε να μπορέσουμε, τουλάχιστον, να διατηρήσουμε αγνό το υγιές αίμα που έχουμε στα 44, ανακτώντας το εκκολλαπτόμενο αίμα που επιθυμούμε για τη μελλοντική Γερμανία.

Μα αυτό δεν θα επιλύσει το πρόβλημα για τη Γερμανία στο σύνολό της. Δεν θα πρέπει κανείς να εξαπατηθεί από το ακόλουθο: αν σύρω τον ομοφυλόφιλο στα δικαστήρια και τον κλείσω φυλακή, η υπόθεση δεν θα έχει τελειώσει, διότι όταν βγει από τη φυλακή, ο ομοφυλόφιλος θα παραμείνει το ίδιο ομοφυλόφιλος όσο όταν μπήκε. Κατά συνέπεια, το όλο ζήτημα δεν θα έχει διευθετηθεί. Θα διευθετηθεί μονάχα όταν αυτή η διαστροφή αποδοκιμαστεί πλήρως, όταν γίνει το αντίθετο από αυτό που γινόταν προτού αναλάβουμε την εξουσία. Παρόλο που υπήρχαν οι παράγραφοι πριν, κατά και μετά τον πόλεμο, στην πραγματικότητα, τίποτα δεν άλλαξε. Αυτό θα γίνει περισσότερο κατανοητό σε σας με ένα παράδειγμα: **το 1934, κατά τη διάρκεια των πρώτων έξι βδομάδων της αποκλειστικής ενασχόλησής μας με αυτό το ζήτημα, φέραμε περισσότερες υποθέσεις στα δικαστήρια από όσες είχε φέρει ολόκληρο το Αστυνομικό Τμήμα Βερολίνου σε 25 χρόνια. Κανείς δεν πρέπει να έλθει και να πει ότι το πρόβλημα διογκώθηκε αποκλειστικά λόγω του Ρεμ. Φυσικά εκείνος προξένησε μεγάλη ζημιά, μα το πρόβλημα υπήρχε ήδη πριν, κατά και μετά τον πόλεμο.**

Μπορείτε λοιπόν να δείτε ότι είναι εφικτό όλα τα πράγματα να διευθετηθούν με κρατικά και αστυνομικά μέτρα. Ένας δύναται να διαχειριστεί το ζήτημα των ερωτικών συννευρέσεων, που από μόνο του, συγκριτικά με το άλλο, είναι ένα πολύ πιο ακίνδυνο ζήτημα. Αυτό είναι ένα ζήτημα το οποίο δύναται να επιλυθεί με τη βοήθεια ορισμένων μέτρων που αφορούν τον οργανωτικό τομέα και που θα πρέπει να υποστηριχθούν από έναν πολιτισμένο λαό. Θα είμαστε υπέρμετρα γεν-

ναιόδωροι σε ό,τι αφορά αυτό το ζήτημα, διότι δεν μπορεί κάποιος, από τη μία, να επιθυμεί την πρόληψη των νέων από το παραστράτημα προς την ομοφυλοφιλία, και από την άλλη, να τους εμποδιστεί κάθε διέξοδος. Αυτό θα ήταν τρέλα. Εν τέλει, κάθε δυνατότητα για συνεύρεση με κοπέλες στις μεγάλες πόλεις – ακόμη κι αν αυτό γίνεται χρηματικά – κάτι που δεν συνιστώ, έχει, κι αυτό, μια αρνητική πλευρά.

Αναφορικά με αυτές τις παρατηρήσεις, δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε ότι η Γερμανία έχει δυστυχώς γίνει, κατά δύο τρίτα, ένα αστικό έθνος. Το χωριό δεν έχει αυτά τα προβλήματα. Σε ότι αφορά όλα αυτά τα ζητήματα, το χωριό έχει τις φυσικές και υγιείς ρυθμίσεις του. Εκεί, παρά τους κληρικούς, παρά τη χριστιανική ηθική, παρά τα χίλια χρόνια θρησκευτικής παιδείας, οι νέοι συνεχίζουν να σκαρφαλώνουν μέσα από το παράθυρο του υπνοδωματίου της κοπέλας. Το ζήτημα έχει, κατ' αυτόν τον τρόπο, αντιμετωπιστεί. Λίγα είναι τα παιδιά που είναι εξώγαμα· μερικά από αυτά βρίσκονται διασκορπισμένα στο χωριό. Ο πάστορας χαίρεται με αυτό, διότι του δίνει τροφή για θρησκευτικό κήρυγμα. Τα αγόρια κάνουν το ίδιο πράγμα – μην εκπλήσσεστε καθόλου – που γινόταν και στο παρελθόν. Η θεωρία που έχει υιοθετηθεί, ότι δηλαδή η Γερμανίδα κοπέλα, που δεν ήταν αρκετά τυχερή να παντρευτεί μέχρι τα 26 ή 30 της χρόνια, ζούσε μέχρι τότε σαν μοναχή, είναι ένας μύθος. Οι νόμοι του αίματος, από την άλλη, ήταν αυστηροί, τόσο, που κανένα αγόρι ή κοπέλα δεν μπορούσε να μπλέξει με κάποιον άνθρωπο κατωτέρου αίματος. Αυτός ο νόμος ακολουθούνταν ανηλεώς και αυστηρώς. Αυστηρό ήταν και το εξής: η συζυγική πίστη. Εάν αυτός ο νόμος αθετούνταν από τη γυναίκα, τότε θεωρούνταν επιβεβλημένη η θανατική ποινή. Διότι από αυτό το γεγονός, υπήρχε ο κίνδυνος να παρεισφρήσει ξένο αίμα.

Όλα αυτά ήταν φυσικά· τότε, το κοινωνικό στρώμα ήταν ανόθευτο, κόσμιο και δρούσε σε συμφωνία με τους νόμους της φύσης, όχι όπως σήμερα, που εργάζεται ενάντια στους νόμους της φύσης.

Όπως προανέφερα, τα ζητήματα που ανήκουν σε αυτόν τον τομέα μπορούν κατά κάποιον τρόπο να διευθετηθούν. Όσο περισσότερο υπερασπιζόμαστε τον έγκαιρο γάμο, το να παντρεύονται δηλαδή οι άνδρες μας κατά την ηλικία των 25 ετών, τόσο θα ελαττώνεται το άλλο πρόβλημα: θα διευθετείται από μόνο του.

Το ζήτημα της ομοφυλοφιλίας, ωστόσο, δεν μπορεί να διευθετηθεί από μόνο του. Αυτονόητα, θα μπορέσω να το διευθετήσω εγώ – είναι ένα ζήτημα που έχουμε συχνά μελετήσει, από όλες τις πλευρές του – φυλακίζοντας όλους τους εκδιδόμενους άνδρες στη Γερμανία, κλείνοντάς τους μέσα σε ένα στρατόπεδο. Αυτό μπορεί να κατορθωθεί αυτοστιγμεί. Αναρωτιέμαι όμως: αν φυλακίσω είκοσι χιλιάδες εκδιδόμενους άνδρες από τις μεγάλες πόλεις, θα καταφέρω να επαναφέρω στον σωστό, κανονικό δρόμο, μέσω πειθαρχίας, τάξης, αθλοπαιδιών και εργασίας, τους περίπου τρεις με τέσσερις χιλιάδες εξ αυτών που είναι νεαροί σε ηλικία (17 με 18 ετών); Αυτό έχει καταστεί πετυχημένο σε έναν μεγάλο αριθμό περιπτώσεων. Στη συνέχεια, ωστόσο, κι ενώ θα λείπουν οι εκδιδόμενοι άνδρες – δεν θα εμποδίσω τους ομοφυλόφιλους – υπάρχει ο κίνδυνος τα εκατομμύρια των ομοφυλοφίλων να ψάξουν για νέα θύματα. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι αυτή η απόφαση είναι ένα δίκκοπο σπαθί.

Θα συγκεντρώσουμε όλα αυτά τα νεαρά αγόρια των 17 με 18 ετών, εκτός από εκείνους που είναι ήδη, σε απόλυτο βαθμό, διεφθαρμένοι, και θα τους φέρουμε σε κάποιο στρατόπεδο. Θα προσπαθήσουμε να λογικέψουμε ξανά αυτά τα αγόρια, κάτι που, όπως έχω ήδη πει, έχει καταστεί πετυχημένο σε πολλές περιπτώσεις.

Μα όλα αυτά δεν θα επιλύσουν το πρόβλημα. Η μόνη λύση που βλέπω να υπάρχει, είναι η ακόλουθη: δεν έχουμε την πολυτέλεια να επιτρέψουμε να υποβαθμιστούν, λόγω λαθών, τα εξής: η υπεροχή του κράτους ανδρών και τα οφέλη της κοινωνίας των ανδρών. Κατά τη γνώμη μου, σαν άνδρες, έχουμε μια πολύ πιο ισχυρή αρρενωπότητα, κάτι που διαρκεί για όλη μας τη ζωή· αυτό φαίνεται εξάλλου και από το γεγονός ότι στρατιωτικοποιούμε απίστευτα πράγματα, ότι εμείς – θα πρέπει να το πω αυτό φανερά – δεν μπορούμε να κατορθώσουμε την απόλυτη τελειότητα σε τίποτα, είτε αυτό αφορά τη στοίχιση ατόμων σε παράταξη, είτε, για παράδειγμα, την προετοιμασία των σακιδίων τους. **Νιώθω ότι παρακολουθώ μια καταστροφή, όταν βλέπω νεαρές κοπέλες και γυναίκες – και ειδικότερα νεαρές κοπέλες – να βαδίζουν με τα, εξόχως προετοιμασμένα, σακιδιά τους. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε μπελάδες. Το θεωρώ καταστροφικό, όταν οι οργανώσεις γυναικών, οι συλλογικότητες γυναικών και οι ενώσεις γυναικών γίνονται ενεργές σε αυτά τα πράγματα· κάτι τέτοιο καταστρέφει κάθε γυναικεία γοητεία, κάθε γυναικεία αξιοπρέπεια και χάρη. Το θεωρώ καταστροφικό όταν – αναφέρομαι γενικά, διότι αυτά δεν μας αφορούν απευθείας – εμείς, οι ανόη-**

τοι άνδρες, επιθυμούμε να μετατρέψουμε τις γυναίκες σε ορθολογιστικά όργανα σκέψης, εκπαιδεύοντάς τες στα πάντα, κάτι που θα καταστεί εφικτό μονάχα εάν κάνουμε τις γυναίκες πιο «άνδρες». Αυτό, με την πάροδο του χρόνου, θα εξαφανίσει τη διαφορά μεταξύ των φύλων, την πολικότητα. Και τότε, ο δρόμος προς την ομοφυλοφιλία δεν θα είναι μακρινός.

Το θεωρώ καταστροφικό αν αυτές, για παράδειγμα, θα πρέπει να προετοιμάζουν με επιμέλεια τα σακίδια και να πηγαίνουν για εκπαιδεύσεις, όπως γινόταν τα προηγούμενα χρόνια με την ένωση φοιτητών, για να δώσω ένα παράδειγμα από το κίνημα. Ολοφάνερα, δεν περιμένω από μια ένωση φοιτητών να κάνει κάτι τέτοιο.

Προσφάτως, συνομίλησα με τον νέο καθηγητή της ένωσης φοιτητών και του είπα: «Αγαπητέ μου Σίειλ, αν σε πιάσω να κάνεις στρατιωτικές εκπαιδεύσεις με τους συντρόφους σου, τότε θα πρέπει να με υπολογίζεις σαν εχθρό σου. Στις φοιτητικές εστίες θα πρέπει να εξασκήσετε τον νου σας, να ηγηθείτε διανοητικά και να βάλετε την ένωση σε τάξη.»

Είδα κάποτε μια φοιτητική εφημερίδα – ήταν νομίζω της Φοιτητικής Ένωσης Σαξονίας· στο εξώφυλλο αυτής της εφημερίδας, που εκδίδεται υπέρ του εκπαιδευτικού έργου των νέων ακαδημαϊκών, απεικονίζονταν οχτώ άνδρες, παραταγμένοι σε δύο σειρές, τη στιγμή που ο πνευματικός καθηγητής κατηύθυνε την πορεία της παράταξης. Υπεύθυνος για ένα τέτοιο έργο είναι ο υπαξιωματικός, ο λοχίας, ο διοικητής του λόχου, ή ακόμη, του τάγματος. Αυτός είναι εκείνος ο οποίος πρέπει να ελέγχει την πορεία. Ωστόσο, αυτό δεν είναι, με κανέναν τρόπο, έργο ενός εκπαιδευτικού ιδρύματος. Αν μας λένε από το εξωτερικό: «Δεν μπορείτε να είστε τίποτε άλλο παρά μιλιταριστικοί», τότε, εν μέρει, αυτό δεν κρίνεται και τόσο άστοχο.

Και τώρα, εγείρεται ένα ζήτημα: τα 44 υποστηρίζουν ότι είναι ένα Τάγμα. Το Κόμμα, επίσης, λέει ότι είναι ένα Τάγμα. Αυτοί οι ισχυρισμοί δεν είναι καθόλου κοινοί μεταξύ τους. Είμαστε, και το εκφράζουμε ολοφάνερα, ένα Εθνικοσοσιαλιστικό Τάγμα – και τώρα έρχεται ο φυλετικός προσδιορισμός – που αποτελείται από άνδρες βέβαιης νορδικής καταγωγής και από την ορκισμένη Κοινότητα των Φρατριών τους. Πρωτίστως, είμαστε ένα στρατιωτικό Τάγμα, όχι το, μα ένα Εθνικοσοσιαλιστικό στρατιωτικό Τάγμα, και μας συνδέουν φυλετικοί δεσμοί, δεσμοί αίματος με το νορδικό αίμα, μια Κοινότητα Φρατριών, αν θέλετε. Πιο παλιά, ένας θα έλεγε: μια Αδελφότητα Ευγενών. Ωστόσο, δεν χρησιμοποιώ σκοπίμως αυτήν την έκφραση. Μα αναφέροντάς την, θέλω να πω ότι το έργο μας έχει να κάνει με την καλλιέργεια και την ανατροφή των ανθρώπων, ενώ το έργο της πολιτικής τάξης αφορά την πολιτική ηγεσία.

Τη στιγμή που θα συνειδητοποιήσω ότι το Κόμμα είναι ένα πολιτικό Τάγμα, εκείνο θα πρέπει να έχει μια περισσότερο πνευματική σημασία, και σταδιακά, μια όλο και λιγότερο στρατιωτική μορφή: των γεμάτων σακιδίων, των αναφορών, κτλ. Αναφέρομαι σε συγκεκριμένες πολυπλοκότητες.

Έχω μιλήσει περί πολλών εξ αυτών των πολυπλοκοτήτων με το Μέλος του Κόμματος, τον Λάι, ο οποίος δείχνει μεγάλη κατανόηση. Για παράδειγμα, μετά το πραγματικά πανέμορφο Συνέδριο των Πολιτικών Αρχηγών στη Νυρεμβέργη, τον ρώτησα: «Γιατί δίνεις παραγγέλματα; Εγώ δεν θα το έκανα αυτό.» Υπήρχαν εκατό χιλιάδες πολιτικοί αρχηγοί στον χώρο. Θα έπρεπε πρώτα να είναι πολύ καλά εκπαιδευμένοι στρατιώτες, αν εκείνος θέλει να διατάζει: «Προσοχή! Έπαρση σημαιών! Υποστολή σημαιών!». Και το λέω αυτό, διότι εκείνα τα παραγγέλματα έπρεπε να εκτελεστούν από εκατό χιλιάδες ανθρώπους.

«Γιατί, αντ' αυτών, δεν λες τα εξής, με ύφος ομιλίας: Και τώρα, θα γίνει η έπαρση των σημαιών! – Και τώρα, θα γίνει η υποστολή των σημαιών!». Είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, εκτός του ότι δεν είναι ένας υπερβολικά ανδροπρεπής, στρατιωτικός, μιλιταριστικός τρόπος ομιλίας. Γιατί πρέπει οι διαταγές να δίνονται κατ' αυτόν τον τρόπο; Αυτές είναι απλά μερικές σκέψεις επάνω σε αυτό το ζήτημα.

Θα επανέλθω σε αυτό. Είπα ότι προσπαθούμε να κάνουμε τη ζωή όλο και πιο αρρενωπή. Θα σας αναφέρω λοιπόν μερικά παραδείγματα. Ίσως να προσθέσετε κάποια κι εσείς, από τη δική σας, προσωπική εμπειρία, μα και από την εμπειρία σας με διάφορα, νέα παιδιά.

Το θεωρώ καταστροφικό για έναν λαό όταν τα αγόρια λένε στις μητέρες τους: «Όταν βαδίζω με τη Χιτλερική Νεολαία, δεν θέλω να περάσεις από δίπλα μου. Θα σε χαιρετούσα, ναι, μα οι άλλοι θα γελούσαν και θα με θεωρούσαν μαμάκια και αδύναμο.» Το θεωρώ καταστροφικό για έναν λαό όταν το αγόρι ντρέπεται για την αδερφή και τη μητέρα του ή αναγκάζεται να ντρέπεται για τις γυναίκες, σε αυτήν την περίπτωση, για τις γυναίκες που βρίσκονται κοντά του, για τη μητέρα και την αδερφή του που γίνεται γυναίκα. Όταν ένα αγόρι, που ερωτεύεται μια κοπέλα, χλευάζεται περισσότερο από το κανονικό, όταν χαρακτηρίζεται σαν κάποιος που δεν αξίζει σεβασμό, σαν φοβητσιάρης, και του λένε: «Τα αγόρια δεν ασχολούνται με κορίτσια», τότε, σ'αυτήν συνέπεια, εκείνος δεν θα ασχοληθεί με αυτά. Τότε, θα υπάρξουν φιλίες μονάχα με άλλους νέους. Οι άνδρες είναι αυτοί που κυριαρχούν στον κόσμο: άρα, το επόμενο βήμα για κείνον θα είναι η ομοφυλοφιλία. Ακολουθούν οι σκέψεις του κυρίου Μπλουέρ, που λέει ότι: «Γενικά, η μεγαλύτερη μορφή αγάπης δεν είναι μεταξύ του ανδρός και της γυναίκας· με αυτήν, υπάρχουν παιδιά, και αυτό είναι κάτι κτηνώδες. Η μεγαλύτερη μορφή αγάπης είναι η εξιδανικευμένη αγάπη μεταξύ δύο ανδρών. Μόνο από μια τέτοια αγάπη πηγάζουν τα σπουδαι-

ότερα πράγματα στην παγκόσμια ιστορία.» Εδώ, ακριβώς, εντοπίζεται η εξοργιστική υποκρισία αυτών των ανθρώπων, που αξιώνουν για «δικούς τους» τον Μέγα Αλέξανδρο και τον Μπίσμαρκ. Δεν υπάρχει κανείς σπουδαίος άνδρας που να μην αξιώνουν οι ομοφυλόφιλοι: τον Ιούλιο Καίσαρα, τον Σύλλα, κτλ. Νομίζω ότι δεν έχουν αξιώσει ακόμη τον Δον Χουάν· έχουν, όμως, όλους τους άλλους. Κάτι τέτοιο παρουσιάζεται με ελκυστικό τρόπο στους νέους, οι οποίοι ήδη βρίσκονται μέσα σε ένα εξαιρετικά ανδροπρεπές κίνημα, ενώ οι άνδρες στους στρατώνες δεν έχουν τη δυνατότητα να συναντηθούν με κοπέλες. Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει να εκπλησσόμαστε που έχουμε κατακυλλήσει στον δρόμο της ομοφυλοφιλίας.

Βλέπω μια ουσιαστική αλλαγή μονάχα αν γίνουν τα εξής:

Αυτό είναι κάτι ιδιαίτερα επείγον για μας, για τα Η4: θα πρέπει, σε απόλυτο βαθμό, να εκπαιδεύσουμε εκ νέου τον Η4-Άνδρα και τους νέους – τόσο, που θα πρέπει να τους επηρεάσουμε – να γίνουν οι άνδρες, ιπποτικοί, και οι νέοι, κύριοι. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος με τον οποίο θα μπορέσουμε να θέσουμε τα όρια, με ξεκάθαρο τρόπο, ούτως ώστε να μην πέσουμε στην αγγλοσαξονική και αμερικανική κατάσταση. Κάποτε, είχα πει σε μια Αγγλίδα, η οποία είχε βρει απαίσιο το γεγονός ότι οι άνδρες να χαιρετούν πρώτα τις γυναίκες, το εξής: «Με σας, είναι πιθανό οι κότες να φλερτάρουν γύρω από τον πετεινό! Δεν σας φαίνεται αυτό διαφορετικό από το συνηθισμένο;» Μια συνέπεια των υπερ-προνομιούχων γυναικών στην Αμερική, είναι το γεγονός ότι κανένας δεν τολμά να κοιτάξει μια κοπέλα, διαφορετικά θα οδηγηθεί σε πολιτικό γάμο και θα πληρώσει γι' αυτήν του την πράξη. Στην Αμερική, η ομοφυλοφιλία είναι ένας καθαρά αμυντικός μηχανισμός για τους άνδρες, οι οποίοι έχουν γίνει, κατ' αυτόν τον τρόπο, σκλάβοι των γυναικών. Εκεί, μια γυναίκα συμπεριφέρεται σαν ένα τσεκούρι: απλά πετσοκόβει από κάτι. Δεν την επιπλήττει κανείς: αυτό είναι το καλύτερο παράδειγμα μιας τυραννίας επιβεβλημένης από γυναίκες!

Εντούτοις, δεν υπάρχει κίνδυνος, σε μας, ο ιπποτισμός των ανδρών να γίνει υπερβολικός και να καττηλευθεί από την άλλη πλευρά, από τη στιγμή που οι γυναίκες στη Γερμανία, από συνήθεια, από παιδεία, δεν ρέπουν προς κάτι τέτοιο. **Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει να εκπαιδεύσουμε τους νέους μας να είναι πάντοτε ιπποτικοί άνδρες, άνδρες που θα υπερασπίζονται τις γυναίκες.**

Προσφάτως, είπα στον Καθοδηγητή της Χιτλερικής Νεολαίας: «Είσαστε συνήθως τόσο μη-χριστιανικοί, μα η συμπεριφορά σας προς τις γυναίκες είναι ο πιο καθαρός Χριστιανισμός που μπορεί να υπάρξει.» Πριν από εκατό πενήντα χρόνια, κάποιος, σε ένα Καθολικό πανεπιστήμιο, έγραψε μια διδακτορική διατριβή με τίτλο: «Έχει ψυχή μια γυναίκα;» Από αυτό το ερώτημα αναδύεται η ροπή του Χριστιανισμού: έχει σαν στόχο την απόλυτη καταστροφή της γυναίκας, δίνοντας έμφαση στην κατωτερότητά της. Είμαι βαθύτατα πεπεισμένος ότι η ου-

σία του ιερατείου και του Χριστιανισμού είναι βασισμένη στην ερωτική ένωση ανδρών για το στήσιμο και τη συντήρηση αυτού του μπολσεβικισμού των 2.000 ετών. Έχω φθάσει σε αυτό το συμπέρασμα διότι γνωρίζω πολύ καλά την ιστορία του Χριστιανισμού στη Ρώμη. Πιστεύω ότι οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, οι οποίοι εξολόθρευσαν τους πρώτους Χριστιανούς, έκαναν ακριβώς το ίδιο πράγμα που κάνουμε σήμερα με τους κομμουνιστές. Αυτοί οι Χριστιανοί ήταν η χειρότερη μαγιά της σπουδαίας πόλης, οι χειρότεροι Ιουδαίοι, οι χειρότεροι μπολσεβίκοι που υπήρχαν εκεί.

Πλέον, ο μπολσεβικισμός εκείνων των χρόνων είχε τη δύναμη να αναπτυχθεί επάνω στο κουφάρι της ετοιμοθάνατης Ρώμης. Το ιερατείο της παρούσας χριστιανικής Εκκλησίας, που αργότερα υπέταξε, μετά από ατελείωτους αγώνες, την Εκκλησία των οπαδών του Αρειανισμού, συνέχιζε να ποθεί, ήδη από τον 4^ο και 5^ο αιώνα, τον άγαμο βίο των ιερέων. Αυτή η θέση βασίζεται στον Παύλο και στους πρώτους αποστόλους που μειώνουν τη γυναίκα σαν κάτι το αμαρτωλό και που επιτρέπουν ή συνιστούν τον γάμο, απλά, σαν τη νόμιμη διέξοδο από την πορνεία – όπως λέει η Βίβλος – μειώνοντας την αναπαραγωγή των παιδιών σε αναγκαίο κακό. Αυτό το ιερατείο συνέχιζε την ίδια γραμμή, για αιώνες, μέχρις ότου το 1139 καθιερώθηκε πλήρως ο άγαμος βίος των ιερέων.

Επιπλέον, πιστεύω ότι η διέξοδος για τους λίγους που δεν θέλουν να παραδοθούν στην ομοφυλοφιλία, και αναφέρομαι ειδικότερα στους κληρικούς της επαρχίας, για τους οποίους πιστεύω ότι η πλειοψηφία – ένα ποσοστό μεγαλύτερο του πενήντα τοις εκατό – δεν είναι ομοφυλόφιλοι, είναι να βρουν για τους εαυτούς τους, μέσω της εμπιστευτικής εξομολόγησης, τις απαραίτητες νυμφευμένες και ελεύθερες γυναίκες· υπολογίζω ότι στα μοναστήρια το ποσοστό της ομοφυλοφιλίας κυμαίνει-

ται στο ενενήντα με ενενήντα-πέντε, έως και στο εκατό τοις εκατό.

Αν, σήμερα, ξανάρχιζαν οι δίκες που αφορούν την ομοφυλοφιλία στις τάξεις των ιερέων και αν συμπεριφερόμασταν στους ιερείς με τον ίδιο τρόπο που συμπεριφερόμαστε σε κάθε πολίτη της Γερμανίας, τότε εγγυώμαι ότι για τα επόμενα τρία ή τέσσερα χρόνια θα υπήρχαν διακόσιες, ή και περισσότερες, τέτοιες δίκες. Αυτές οι δίκες αποτυγχάνουν να υλοποιηθούν, όχι επειδή δεν υπάρχουν αρκετές υποθέσεις, μα επειδή πολύ απλά δεν έχουμε όσους λειτουργούς και δικαστές θα χρειαζόμασταν. **Ελπίζω ότι στα επόμενα τέσσερα χρόνια θα βγουν στην επιφάνεια αδιάψευστα αποδεικτικά στοιχεία ότι η οργάνωση της Εκκλησίας, η ηγεσία της, το ιερατείο της, είναι στην πλειοψηφία τους μια ερωτική ένωση ομοφυλοφίλων ανδρών, που, έχοντας αυτήν τη βάση, τρομοκρατεί την ανθρωπότητα τα τελευταία 1.800 χρόνια, απαιτώντας τη θυσία του σπουδαιότερου αίματος, έχοντας υπάρξει σαδιστική και διεστραμμένη στις παρελθοντικές της δηλώσεις. Αρκεί απλά να αναφέρω τις δίκες των μαγισσών και των αιρετικών.**

Η άποψη περί της κατωτερότητας των γυναικών είναι μια τυπικά χριστιανική συμπεριφορά, κι εμείς, που έχουμε υπάρξει μέχρι σήμερα Εθνικοσοσιαλιστές – πολλοί εκ των οποίων είναι συνεπείς Παγανιστές – έχουμε αθέλητα υιοθετήσει αυτό το σύνολο ιδεών. Γνωρίζω πάρα πολλά μέλη του Κόμματος που πιστεύουν ότι πρέπει να αποδείξουν την ξεχωριστή σθεναρότητα της Κοσμοθεωρίας τους και της δικής τους, ξεχωριστής, αρρενωπότητας, μέσω μιας πολύ άγριας και επιθετικής συμπεριφοράς προς τις γυναίκες.

Παραδέχομαι, επίσης, ότι υπάρχει μια ροπή στις τάξεις μας να εξαιρούμε τις γυναίκες, όσο το δυνατόν περισσότερο, από όλες τις εκδηλώσεις και εορτασμούς. Ωστόσο, υπάρχουν κάποιοι που παραπονούνται για το γεγονός ότι οι γυναίκες γαντζώνονται από την εκκλησία ή για το ότι δεν τις έχει κερδίσει εκατό τοις εκατό ο Εθνικοσοσιαλισμός. Όμως, δεν θα έπρεπε να παραπονιούνται καθόλου, από τη στιγμή που συμπεριφέρονται στις γυναίκες σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας, κρατώντας τις μακριά από την εσωτερική ζωή μας. Κανείς δεν πρέπει να μένει έκπληκτος αν δεν τις κερδίσει, σε απόλυτο βαθμό, αυτή η εσωτερική ζωή. **Θα πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι: το Κίνημα, η Κοσμοθεωρία θα έχει μια ακατάλυτη σταθερότητα μονάχα αν υποστηριχθεί από τη γυναίκα.** Διότι οι άνδρες αντιλαμβάνονται τα πράγματα με τον νου τους, ενώ η γυναίκα με το συναίσθημα. Κατά τη διάρκεια των δικών των μαγισσών και των αιρετικών, ήταν η Γερμανίδα γυναίκα, και όχι ο άνδρας, που υπέφερε τη μεγαλύτερη θυσία αίματος. Οι ιερείς γνώριζαν πολύ καλά τον λόγο για τον οποίο έκαψαν πέντε με έξι χιλιάδες γυναίκες: επειδή εκείνες, με το συναίσθημά τους, είχαν μείνει πιστές στην αρχαία γνώση και στην αρχαία δοξασία. Έτσι λοιπόν, συναισθηματικά, από ένστικτο, εκείνες δεν μπορούσαν να προδώσουν

τη γνώση και τη δοξασία. Την ίδια στιγμή, οι άνδρες είχαν ήδη προσηλυτιστεί μέσω της λογικής και της σκέψης: «Δεν έχει πλέον σημασία. Πολιτικά, χαντακωθήκαμε. Θα υποταχθώ, θα βαφτιστώ.»

Επιστρέφω στο θέμα μας. Βλέπω σε ολόκληρο το Κίνημα μια υπέρμετρη αρρενωπότητα των πάντων και σε αυτήν την υπέρμετρη αρρενωπότητα, το φυτώριο της ομοφυλοφιλίας.

Σας ρωτώ τώρα, είχατε ποτέ την ευκαιρία να συζητήσετε αυτές τις σκέψεις λεπτομερώς – όχι όμως μπροστά σε ολόκληρο το σώμα των Καθοδηγητών – ένας προς έναν; **Θα με ευχαριστούσε αν με διαβεβαιώνατε ότι οι άνδρες μας θα έλθουν να χορέψουν στην εορτή – που έχω πλέον εδραιώσει – του Θερινού Ηλιοστασίου, μαζί με τις κοπέλες τους. Θεωρώ ότι είναι μια πολύ ορθή ιδέα κάθε τόσο και λίγο να διοργανώνουμε τον χειμώνα έναν χορό για τους νέους υποψηφίους, στον οποίο θα προσκαλούμε όχι τις κοπέλες που έχουν, κατά κάποιον τρόπο, κακή διαγωγή, όπως γίνεται τώρα, μα τις καλύτερες, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στον Ή-Ανδρα να χορέψει με κοπέλες και να είναι χαρούμενος και εύθυμος μαζί τους.** Νομίζω ότι κάτι τέτοιο είναι ιδιαίτερα ξεχωριστό, για τον μοναδικό λόγο ότι θα συνδράμει στο να μην παραστρατήσει ουδείς προς τη λάθος κατεύθυνση της ομοφυλοφιλίας. Αυτή θα ήταν η αρνητική αιτία για να γίνει κάτι τέτοιο. Μα είναι σημαντικό να γίνει κάτι τέτοιο και για έναν θετικό λόγο: δεν θα πρέπει να εκπλησσόμαστε αν ο ένας ή ο άλλος Ή-Ανδρας παντρεύεται μια εντελώς λάθος και φυλετικά ανάξια κοπέλα, αν δεν δώσουμε πρώτα στους άνδρες την ευκαιρία να γνωρίσουν άξιες, φυλετικά υγιείς, κοπέλες.

Όσον αφορά τους νεαρούς σε ηλικία, διακρίνω την απόλυτη ανάγκη το αγόρι των 16-17 ετών να συμμετάσχει μαζί με κοπέλες στο μάθημα του χορού ή σε κάποιο άλλο γεγονός κατά τη διάρκεια των κοινών απογευμάτων. Η ηλικία των 15-16 ετών – αυτό είναι γεγονός βγαλμένο από την εμπειρία – είναι η ηλικία κατά την οποία το αγόρι βρίσκεται σε σημείο καμ্পής. Αν κατά τη διάρκεια του μαθήματος χορού καρδιοχτυπήσει ή αποκτήσει έναν παιδικό έρωτα με κάποιο κορίτσι, τότε θα έχει κερδηθεί, θα έχει απομακρυνθεί από τον επικίνδυνο δρόμο. Στη Γερμανία, δεν θα πρέπει να ανησυχούμε για το ακόλουθο ζήτημα – αυτό είναι ένα σοβαρό ζήτημα, το οποίο στο παρελθόν αντιμετωπιζόταν με γέλια, πνευματώδεις παρατηρήσεις και πονηρά αστεία, μα δόξα τω Θεώ, κάτι τέτοιο έχει σταματήσει – που αφορά την παύση του πρόωρου σμιξίματος και της ερωτοτροπίας μεταξύ του νεαρού αγοριού και του κοριτσιού. Όχι, στο κλίμα μας, στη φυλή και στον λαό μας, το δεκαεξάχρονο αγόρι το βλέπει αυτό, δηλαδή τον παιδικό του έρωτα, σαν την αγνότερη, καθαρότερη και πιο ιδανική αγάπη. Τη στιγμή κατά την οποία είναι παράφορα ερωτευμένος με ένα κορίτσι – και θα πρέπει να το πω αυτό ξεκάθαρα – ένας κοινός αυνανισμός με φίλους, μια φιλία ερωτικής φύσης με άνδρες ή αγόρια, τίθενται εκτός θέματος. Διότι το αγόρι είναι

συνήθως ντροπαλό σε ό,τι έχει να κάνει με το κορίτσι. Είναι προσκολλημένος στο πρόσωπό της.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο κίνδυνος θα έχει παρέλθει. Θα πρέπει τώρα, λοιπόν, να δώσουμε την ευκαιρία να συμβεί κάτι τέτοιο. **Θα πρέπει να βάλουμε ένα τέλος στη συνήθεια, η οποία είναι σήμερα υπαρκτή στη νεολαία, και πιθανότατα στα 44, να χλευάζεται ο άνδρας που περπατά με μια κοπέλα, ο άνδρας που σέβεται τη μητέρα του και το αγόρι που είναι κύριος προς την αδερφή του. Αυτή η συνήθεια είναι το φυτώριο της ομοφυλοφιλίας.**

Υποστράτηγοί μου, ένιωσα υποχρεωμένος να σας μιλήσω κάποια μέρα γι' αυτά τα ζητήματα. Αυτό το θέμα χρήζει άκρας σοβαρότητας και δεν μπορεί να επιλυθεί με μπροσούρες και με ηθικές θεωρίες. Δεν επιλύει κάποιος αυτό το ζήτημα λέγοντας απλά: «Θεέ μου, είναι τόσο κακοί οι συνάνθρωποί μας; Είναι φρικτό το ότι έχουν γίνει, σε τόσο βαθμό, ηθικά παρηκμασμένοι.» Αν απαντήσουμε σε αυτήν την ερώτηση με ένα «ναι», τότε, σε αυτό το σημείο, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τον λόγο για τον οποίο κάνουμε αυτήν την προσπάθεια. Αν απαντήσουμε με ένα «όχι», τότε θα πρέπει να παραδεχθούμε ότι σχετικά με αυτό το ζήτημα, κάτι στους συνανθρώπους μας έχει πάρει την απολύτως λάθος τροχιά...

Κύριοι! Το πιο τρελό πράγμα που μπορεί να σκεφτεί ο νους, είναι μια παραστρατημένη ερωτική έλξη. Αν υποστηριχθεί ότι είμαστε κτηνώδεις, αυτό από μόνο του είναι μια προσβολή στα κτήνη· διότι τα κτήνη δεν κάνουν τέτοια πράγματα. Αυτό λοιπόν το ζήτημα, του ορθού προσανατολισμού της ερωτικής έλξης, είναι ένα ζήτημα ζωής για κάθε λαό.